

tro paa, at man skulde kunne faa Pryglestraf for almindelige Forbrydere gennemført i Folketinget. Det viste sig endogsaa, at han ikke var i Stand til at gennemføre den begrænsede Anvendelse, som han vilde gøre af Pryglestraffen, nemlig som disciplinært Middel i Straffeanstalter, i dette Ting. Nu maa jeg erkende, at dette Brud ikke er foregaaet med stor Lethed her i Tinget, noget, som jeg i høj Grad glæder mig over. Det har været meget vanskeligt at tvinge dette Ting til at bryde den med Konsekvens fastholdte og hædvundne Overbevisning, som det har haft i denne Sag. Oprindeligt var der, tør man vel nok sige, et afgjort Flertal i dette Ting mod Pryglestraf. Et Flertal derfor blev kun tilvejebragt dels ved at bringe de politiske Hensyn meget stærkt i Forgrunden, dels ved at opveje Pryglestraffen, som var de fleste Medlemmer af dette Ting af Hjertet forholdt — det tror jeg ikke er for meget at sige — ved en Række mildnende Bestemmelser paa andre Punkter af vor Strafferetspleje. Saaledes er man til sidst naaet dertil, at man i Dag staar overfor en ret sikker Vedtagelse af Lovforslaget.

Jeg nærer nu imidlertid den bestemte Overbevisning, at dette Ting vil fortryde at have givet sit Ja til denne Lov. Jeg ved det saa meget desto sikrere, som intet er mere uimodsigeligt, end at en Døgnstemning og et forbigaaende politisk Hensyn aldrig kan sejle op imod, hvad der er en ved Kultur og Udvikling dybt rodfæstet Forestilling i et Folk, en dybt rodfæstet Følelse. Det er nu, som vort Samfund er blevet her i Danmark gennem mange Aars Udvikling, engang saaledes — jeg har før haft Lejlighed til at henlede Opmærksomheden derpaa —, at der gives ikke stærkere Modstandere af Pryglestraf end netop dem, som jævnlig have haft Lejlighed til at overvære Prygleeksekutioner. Blandt alle dem, som jeg personlig har hørt tale imod Pryglestraf, har ingen været gennemtrængt af en varmere og oprigtigere Indignation over den, end netop de Embedsmænd, som paa Embeds Vegne have været nødte til at overvære en af disse Eksekutioner. Man har sagt til mig: Det var saa underligt, naar vi ude paa Straffanstalten bleve beordrede til at overvære saadanne Eksekutioner; selv om det var

den mest forhærdede Forbryder, som havde gjort sig skyldig i de groveste og gentagne Uordener, vare vi saa lidet hyggelige derved; vi kunde ikke rigtig faa Samtalen i Gang efter en saadan Eksekution, vi kunde neppe lide at se hinanden i Øjnene. Og hvorfor ikke? Fordi de havde en Fornemmelse af, at de havde været med til noget, som nu en Gang, hvem der saa end regerer og hvilke politiske og andre Hensyn der end kommer med i Spillet, for vor almindelige Bevidsthed her i Landet staar som noget hæsligt, noget nedværdigende, noget modbydeligt. Det er denne ganske umiddelbare Følelse overfor Pryglestraffen, der vil vise sig stærkere end alle forbigaaende politiske Hensyn, alle Hensigtsmæssighedsevolutioner af den ene eller den anden Art, og det er denne Følelse, som ogsaa en Gang vil slaa Pryglene ihjel — det er jeg ganske overbevist om.

Paa den anden Side vil jeg protestere imod, at vi, der gaa imod Pryglene, gøre det udelukkende ud fra Følelsesbetragtninger. Vi gøre det fuldt saa meget, fordi vi nære den mest rodfæstede Overbevisning om, at Prygl ikke ville hjælpe. Det siges jo af mange af dem, som ere Tilhængere af denne Straf: Ja, nu have vi prøvet saa meget andet, og det har ikke hjulpet paa disse Voldsmænd, lad os nu se, om dette ikke skulde hjælpe. Dette Ræsonnement er imidlertid falsk, det er det af to Grunde. For det første, fordi der i denne Lov er indført en Række andre Bestemmelser om Skærpelse af Frihedsstraf, f. Eks. fra  $\frac{1}{2}$  Aars til 6 Aars Strafarbejde, med Hensyn til hvilke vi dog ikke have prøvet endnu, om de ikke kunne hjælpe. For det andet, fordi Erfaringen uden nogen som helst Undtagelse overalt, i alle Lande har vist, at det ikke hjælper. Det kan jo ikke nytte, at man kommer med det eneste Lam fra England af 1863: Pryglestraf for Røveri i Forbindelse med Vold. Heller ikke i England betegner denne Foranstaltning en Opinion for Pryglestraf. Vil man virkelig vide, hvorledes Opinionen i England stiller sig overfor den Sag, skal man se, hvad der er fremkommet gennem den engelske Lovgivning siden den Tid. Det Forsøg, som den konservative Regering gjorde i 1875 paa